

En ren bagatell

Av Sten Niklasson

Helikopterpilots tumme pekade ner. Med tanke på att vi befann oss över en tropisk skog öster om Orinoco-floden, var gesten olycksbådande. I damm och larm nödländade vi emellertid utan problem i en glänta. Piloten började rota i helikopterns inre för att försöka laga det fel som uppstått, och förklarade efter några minuter «En ren bagatell».

Då hörs plötsligt en omisskännligt småländsk röst från skogsbrynet: «Vill Ni ha kaffe?» Röstens tillhörde en svensk skogsvårdare som av en händelse befann sig i det annars öde området och som, när han hörde sitt hemlands vilda tungomål, såg chansen att språka en stund.

Jag påmindes om händelsen, då jag flera år senare på vandring mot Värmlands ödemarker, hörde samma fråga: «Ska Du ha en kopp kaffe?»

Jägaren, en senig man i 60-årsåldern, hade med vana händer riggat upp pannan i en grenklyka över öppen eld. Eftersom jag gått i medvind, hade jag inte känt doften och överumplades av den oväntade upptäckten av annat mänskligt liv i skogen.

När vi talats vid om jakt och hundar, tyckte jag det var lämpligt att förklara varför ett släggskäft stack upp ur min ryggsäck. Jägaren plirade eftertänksamt på mig och började sedan berätta om egendomliga blå stenar, som han hittat några år tidigare. Jo, han trodde sig kunna återfinna platsen. Eftersom hans både drevertikar var trötta, skulle han ändå avbryta jakten och var beredd att ledsaga mig dit.

Övertygad om att det min nyfunne vän hittat var stenar med blå fluoritskorpa, hade jag inte stora förväntningar på storslagna upptäckter. Efter en dryg halvtimmes färd på skogsvägar, där en stridsvagn skulle varit ett lämpligare färdmedel än min Volvo, stannade vi i ett område med grov morän. In i skogen försvann jägaren, för att strax triumferande förkunna att han funnit stället.

Illustrasjon: Ametyst. Breide på stuffen ca.20 cm.. Kåre kjøpte han i Brasil for nokre år sida då han vitja landet. Og så tok han den med den lange veggen heim og gav han til meg, slett ingen bagatell. Han er ein god og trugen ven Kåre. ghw

Jag stirrade tvivlande på det mossbelupna jätteblock han pekade på. När jag avlägsnat mossan fick jag till min håpnad skåda en nästan kvadratmeterstor yta, täckt med centimeterstora, oskadade ametistkristaller i himmelsblå färg.

Då min vän jägaren gärna ville ha en bit att lägga på sitt brunnslock, satte jag mejseln till en spricka och drämde till med släggan. Voila! Genom ren tur lyckades jag lossa ett platt stycke om några kvadratdecimeter. Därtill föränledd av jägarens förundrade blick, tillade jag: «En ren bagatell!»